

ADRIANA
MACHÁČOVÁ

ik4R

ČO MÁ ONA
A JA NIE?

ADRIANA
MACHÁČOVÁ

ČO MÁ ONA
A JA NIE?

IKAR

Copyright © 2019 by Adriana Macháčová
Jacket design © 2019 by Juraj Šramko
Slovak edition © 2019 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-7114-2

Mlčala a čakala. Prvá nevera ju zaskočila. Druhá zranila a zjazvila jej srdce. Tretia otupila každú bunku. Štvrtá z nej vycicala energiu. Po piatej žila ako bez duše. Už pochopila, že notorický sukničkář si ju absolútne neváži. Zbierala odvahu, aby s ním zatočila a nedala mu ďalšiu šancu. Lenže čo ako sa snažila, nedokázala to. Nikdy mu nepovedala, čo cíti. A čo mu vlastne mala povedať? Sama nevedela. V jednom si však bola istá, bála sa, že prepichne bublinu ich navonok šťastného manželstva a všetkému bude koniec. A teraz je už neskoro niečo naprávať.

Kamienok v čižme ma pichol do prsta. Zastala som a chytila som sa špinavého plota tiahnuceho sa popri chodníku. Uši ťažkej nákupnej tašky sa mi po páperovej bunde zošmykli na predlaktie. Nadvihla som nohu a zavrteľa chodidlom, nech ostrého oplana presuniem spod palca kamsi na okraj čižmy.

Marošova mama sa obzrela ponad plece. Zvrtla sa a zošpúlila pery. Nepovedala nič, iba zažmurkala modrými očami. Jasne som v nich čítala – nevládzeš držať krok so starou ženou!

„Mám niečo v čižme,“ šepala som ospravedlňujúco. Stisla som zuby, nech sa nerozplačem, ale oči mi i tak zahmlili slzy. Zaostrila som na rozmazané črty svokrinej tváre. Od prvého dňa ma neznáša. O tom som bola skalopevne presvedčená. Až príliš okato mi dáva najavo, že nie som žiaden košíček s jahodami, a teda pre jej jedináčika dobrá partia. Naspamäť poznám jej repertoár chválospevov na svojho syna. Slušný, šikovný, pracovitý. Mám byť za čo vďačná! Gréta by takých, ktoré by sa k Marošovi lepšie hodili, našla namiesto dvánástich až pätnásť do tucta. Lenže som tu ja. Nevesta

z vidieka, ktorá nikdy nedosiahne úroveň rodenej Bratislavčanky. Nikdy nebudem ako ona, hoci jedinú, čo je na Gréte bratislavské, je pach smogu a síry, čo šíri okolo seba. Ani parfum Chanel ho neprerazí.

S Marošom sme sa vzali pred rokom, len čo sme obaja skončili školu. Nemuseli sme, ale chceli. Nikdy sme nebývali spolu, teda ak nerátam dve krátke dovolenky v Chorvátsku a zopár nocí, ktoré tajne prespal u mňa na internáte. Hovorili sme o deťoch, poznali sme svoje dobré aj zlé stránky. Sny aj chyby. Patrili sme k sebe. Bol to Marošov nápad, aby sme sa nastáhovali k jeho rodičom. Mnoho vecí to vyriešilo a, popravde, iné východisko sme ani nemali. Maroš sa odmietal zadlžiť, hypotéku na vlastné bývanie si nemienil vziať a prenajať si garsónku bolo tiež nad naše možnosti. Takto sme mohli celý jeden plat odložiť a šetriť si na vlastnú budúcnosť.

Byt mal obrovskú kuchyňu, väčšiu, ako majú moji rodičia v rodinnom dome neďaleko Popradu. Obývačka rozmermi pripomínala malú telocvičňu a ďalšie dve izby boli rovnako veľkorysé. Z Marošovej izby sa stalo naše hniezdočko. Áno, obávala som sa, že svokrovci nám budú vidieť, ako sa hovorí, až do taniera, ale Maroš ma upokojoval: „Otec je v pohode, mama je síce prísna, ale dobrá žena. Budeš si s ňou rozumieť. Určite si ňu obľúbi.“ Neobľúbila. Do všetkého strká nos, všetko musí mať pod kontrolou ako stará kvočka vajcia. A s podrezaným jazykom by nakrájala karé na nedeľné rezne. Cítim sa ako na návšteve, akoby som prišla iba stráviť víkend do bytu plného vylešteného nábytku, klzkých parkiet, všakových dekorácií a gýčových

háčkovaných dečiek. Boli všade, rovnako ako milión drobností porozkladaných na poličkách. Nič nie je moje, aj keď ma Maroš presviedča o opak. Niekedy si myslím, že tie haraburdy nie sú ani jeho, a už vôbec nie naše. Teda naša je posteľ, ktorú sme si sami kúpili a natlačili do kúta. Aspoň niečo! A ešte máme sedemročnú octaviu, ktorú Maroš zdedil po otcovi, keď si svokor kúpil superb. Jazdieva na nej do práce a ráno občas zvezie aj mňa. Naspäť sa terigám autobusom a potom električkou do centra.

Našťastie, Marošov otec – Maroš senior – je úplne iný ako svokra. Poslušne vŕzga na druhé husle a vôbec mu to nevadí. Keď sa jeho Džidži, ako ženu volá, mračí, veselo si pohmkáva, a keď zbadá, že som ako bez duše, čo býva pomerne často, vľúdne sa mi prihovára, či si niečo nedám. „Kávu, čaj alebo pohár vínka?“

„Stále sa na niečo vyhováraš,“ zasyčala Gréta.

„Nevyhováram,“ ohradila som sa a v hrdle mi navierala hrča. Stával sa z toho nepríjemný reflex zakaždým, keď čosi v medziľudských vzťahoch zaškripalo. „Kedy sa niečo také stalo?“ opýtala som sa ukrivdene, až mi preskočil hlas.

„Ty vieš!“ odsekla a vykročila.

„Nie, neviem. Keby som vedela, tak sa nepýtam!“ Oči sa mi leskli.

„Minule ťa bolel chrbát, potom zasa hlava...“

Božemôj, všetko si pamätá! Nepočúvam ťa. Nepočúvam ťa. La, la, la... Sklonila som hlavu, akoby som odolávala vetru, a predĺžila krok, nech ju dobehnem. Kamienok v čižme sa znova prihlásil a zaútočil mi na pätu.

„Macko Uško, prosím, odsťahujme sa. Našla som super podnájom. Nie je až taký drahý... Prosím...“ modlikala som, keď sme vo vyčáčkanej obývačke konečne zostali sami. Náš manželský život sa zredukoval na každovečerné rodinné vysedávanie pred televízorom, až kým ho svokra nevypla a neposlala nás spať ako neplnoletých sopliakov. Iba raz som si dovoľila narušiť tento stereotyp a maznavo som zašepkala Marošovi do ucha, či už nepôjdeme do našej izbičky. Svokra sa na mňa hneď oborila, uši má tenké ako netopier, vraj nemám Marošovi kaziť pôžitok z filmu. Dotklo sa ma to. Mala som preňho lepší program.

„Tu nám nič nechýba. Čo to do teba vošlo, Karinka?“ Maroš na mňa prekvapene pozrel.

„Tvoja mama ma nemá rada.“

„Nebuď domýšľavá,“ objal ma okolo pliec.

„Nie som! Čo to nevidíš? Chodíme okolo seba po špičkách,“ oprela som si hlavu o jeho rameno.

„Je nám tu dobre. Mama každý deň navarí, nezaťažuje ťa domácimi prácami...“

„Urobila by som to sama, ale vždy ma predbehne, akoby mi chcela dokázať, že to nezvládnem,“ zatiahla som žalostivo.

„Ale no, nepreháňaj!“ nežne ma pohladil po vlasoch.

„Nepreháňam!“

„Mama nikdy nepracovala a doma sa vždy o všetko postarala. Nemôžeš jej to mať za zlé,“ zastával sa jej. „Malo by ťa tešiť, že nemusíš variť ani prať. Mamka to myslí dobre.“

„O tom pochybujem. Tvári sa, akoby sa práve napila octu.“

„Karinka, veď ťa nekritizuje, iba ti chce pomôcť.“

Odula som pery: „Nekritizuje, to je fakt, ale vidím na nej, že ju srbí jazyk.“

Zasmial sa: „Zveličuješ, Karinka.“

„Macko, odsťahujme sa. Nechcem tu byť. Tvoja matka je hrozná. Necítim sa tu ako doma. Dusím sa. Poďme preč,“ prosíkala som zdrvene. Bola som presvedčená, že Grétina prehnaná starostlivosť prekáža aj jemu a iba sa hrá na mŕtveho chrobáka.

„Nik ťa tu nedrží!“ ohlušil nás z chodby svokrin hlas, až sme sa obaja strhli.

Maroš sa odo mňa okamžite odťahol. „Vieš, čo je tvoj problém, Karin? Nevieš sa prispôbiť!“ vyskočil na nohy a zamieril do chodby. *„Mami... Mami, počkaj...“*

Chvíľu mi trvalo, kým som pochopila, že utekal za matkou, aby zmiernil či ospravedlnil moje poznámky a prosby. Nestála som o to. Nemienila som kapitulovať. Nehybne som sedela, užasnuto hľadela na pootvorené dvere a naťahovala uši, či nezachytím ich rozhovor. Počula som však iba nezrozumiteľné mumlanie. Keby som otehotnela, potrebovali by sme ďalšiu izbu pre bábätko a Maroš by zaiste zmenil názor. Dieťa by ho primälo, aby sme sa postavili na vlastné nohy.

V ten večer sme prvý raz zaspávali obrátení chrbtom k sebe. Maroš sa ma nedotkol, akoby ma chcel za niečo potrestať alebo iba vyhovieť milostivej mamičke. Až ráno na všetko zabudol. Aj na moje úpenlivé prosíkanie. Alebo sa len tak tváril. Chrobák...

Ani po desiatich dňoch sa ku kauze sťahovania nevrátil. Nevedela som, ako mám s tým začať, ako mu mám vysvetliť, že niekedy mám chuť od zlosti všetko porozbijať. Ako ho mám presvedčiť, že samým nám bude oveľa lepšie? Možno skromnejšie, ale lepšie. Obávam sa, že Maroš ma nepochopí, pretože svokra na mňa útočí len vtedy, keď jej syn nie je doma, alebo nás nemôže počuť či vidieť. Takže Maroš o ničom

netuší, hoci som sa mu to snažila už párkrát naznačiť. No moje slová sa minuli účinkom, nezastal si ma, nepodporil ma, tak ako som očakávala, pretože bol presvedčený, že preháňam.

A tak sa uzatváram do seba, krivdy zatláčam kamsi do úzadia. Zbieram ich, tisnem na seba a zaplňam si nimi dušu. Ťažia ma. Hrozne ma ťažia, pretože najhoršie je, že náš vzťah s Marošom trpí. Hádky nás rozdeľujú, hneváme sa jeden na druhého a hlavnou príčinou a dôvodom našich zádrapiek je svokra. Aspoňže mám vinníka.

„... a pred dvoma či troma týždňami to bola bolestivá menštruácia,“ mlela svokra, keď som precitla zo spomienok.

Úkosom som pozrela do Grétiných malých žmurkajúcich očiek. Keby tak vedela, že jedinou mojou túžbou je, aby som tú bolestivú menštruáciu viac nedostala. Konečne by sme s Marošom od svokrovcov vypadli. Ešte pred narodením bábätka, nech Gréte s veľkým bruchom nezavadziam. Lenže nemyslela som si, že splodiť potomka je také zložité. O malé sa pokúšame takmer každý večer. Stískame sa pod perinou, pritláčame si dlane na ústa, aby nás nebolo počuť. No stále nič. Niekedy mám pocit, že prestávam byť ženou, pretože nemôžem byť matkou. Moja mamička si myslí, že som v Bratislave spanštela a deti mať nechcem. Už zabudla, že keď som bola malá, v jednom kuse som rodičov prosila, že chcem sestričku. Malú živú bábiku, o ktorú by som sa starala. O niekoľko rokov neskôr som pochopila, že mama s otcom po ďalšom dieťati tú-

žili, ale akosi sa im nedarilo. Možno sa nedarí ani nám. No mamka ma i napriek tomu obvinila, že uprednostňujem vlastné pohodlie pred rolou matky. Aké pohodlie, dočerta! Ešteže svokru otázka – Kedy ma už konečne potešíš novinkou, že budem babkou? – absolútne netrápi a ani nezaujíma.

„Tak mám pravdu?“ dobiedzala Gréta.

„Nie, nemáte, lebo to neboli výhovorky. Iba som sa pošťažovala. Pokojne by som umyla okná, keby ste ma k nim pustili!“ Nemala som ďaleko od plaču. Poviem, že mám kameň v čižme, a Gréta na mňa vychrlí kopu výčitiek. Bublal vo mne hnev. Spolužiačka z vysokej a dobrá priateľka Zora sa mi často posmieva, že moja zápalná šnúra k dynamitu je poriadne dlhá. Iba iskrí a zväčša zhasne. Moje slová, i napriek tomu, čo cítim, napokon vyznejú skôr láskavo a zmierlivo. Pre pokoj v rodine radšej ustúpim. A to nemusím rátať ani do povestných desať. No raz určite vzkypím a vybuchnem, o tom som presvedčená, a všetko navôkol nemilosrdne rozmetám. Aj tú starú strigu! Ktovie, koľko bude ešte žiť... Dvadsať alebo nebodaj ešte tridsať rokov? Je zdravá, vitálna, na kĺby sa nesťažuje, nechorľavie a ani hlava ju nebolieva. Svokra a údené...

Fuj! Kde sa vo mne berie toľko zášti?

„Tak sa potom nečuduj, že som sa bála, aby sa ti niečo nestalo!“ usekla moje úvahy zdravá rybička po mojom boku.

Zagánila som na ňu. Tislo sa mi na jazyk, že nákup na mojom pleci je ako cent, môže si to vyskúšať, ale poznámku som ako vždy prehltla aj s gučou v krku. Zasa by mala navrch. Zhodila som tašku na zem. Koľ-

kokrát som si prisahala, že sa s ňou nikdy viac nevydám do obchodu? Stokrát? A predsa som išla! Je to jediná pomoc, ktorú odo mňa Gréta znesie. Vlastne mi preukazuje láskavosť, keď odo mňa vôbec niečo chce. Lenže niekedy by mohol ísť na nákupy aj Maroš. Najmä, keď je toho veľa. Prečo vláčim potraviny len ja? Veď by iba tlačil vozík a prizeral by sa, ako sa zaplňa. Balík zemiakov, zelenina, ovocie, olej, vrečko múky, mlieko, kilo pliecka, kurča, vajcia, šunka, syr... Mohol by počítať kilogramy tak ako ja a dúfať, že to odnesie. O mesiac sú Vianoce, takže toho nakupovania bude oveľa viac. Maroš má šťastie, že pracuje až do piatej, kým ja iba do štvrtej, a tak som o hodinu včjššie doma, a teda prvá na rane. No možno, aj keby to bolo naopak a Maroš by chodieval domov skôr, svokra by si tak či tak počkala na mňa. Jej synček má toho v práci až-až, určite je unavený. Zarába predsa dvojnásobok toho čo ja, takže priamou úmerou sa i dvojnásobne viac nadrie.

Podľa nich si v robote len váľam šunky a od tvrdej kancelárskej stoličky mám na riti dekubity. Žiaľ, s tými preležaninami, vlastne presedeninami majú pravdu. Celý deň mám zadok napasovaný do nepohodlnej stoličky za stolom veľkej poisťovne a uzatváram poisťnú zmluvu. Telefonicky. Hovorí sa tomu aktívna komunikácia s klientmi. Potom im rovnako aktívne, iniciatívne, horlivo a zaliečavo ponúkam náš prvotriedny servis. Nuda, nuda a ešte raz nuda. Pracujem iba s počítačom a pevnou telefonickou linkou. Moje vzdelanie mi je na prd. Na toto by postačilo aj všeobecné stredoškolské, lenže bola som rada, že som si niečo splašila.

Po skončení vysokej školy sa naše kamarátske trio – Maroš Marval, Zora Hanulová a moja maličkosť – prihlásilo na niekoľko výberových konaní. Tí dvaja sa dostali na ministerstvo dopravy, rovno na oddelenie vzťahov so zahraničnými trhmi, zato ja som od všadiaľ vyletela už v prvom kole. Nepochopiteľné! Neskutočne ma to štválo. Angličtina a nemčina mi ide oveľa lepšie než Zore, a aj počas štúdií som mala výborné výsledky, kým Zorica prechádzala s odretými ušami. No šarm je šarm a ten jej rozhodne nechýba. Je krásna a neprehliadnuteľná, akoby sedela na slonovi.

Po čase som sa s neúspechom zmierila a našla si miesto v poisťovni. Veď čonevidieť pôjdem na materskú, tak čo. Aspoň v tomto Zoru predbehnem. Stále sa síce okolo nej krúti mnoho chlapov, ale ani jeden ju zatiaľ nezaujal natoľko, aby s ním vydržala dlhšie než zopár mesiacov. Žiaden vraj nie je dostatočne súci. Chce si vytiahnuť výherný žreb. Zrejme to myslí vážne, veď napokon na žiadneho frajera nespomína s ľútosťou, čo sa o mne nedá povedať. Veľakrát som sa pristihla, že myslím na Michala. Aké by to medzi nami bolo, keby som mu kvôli Marošovi nedala kopačky... Ktovie, či by sme sa zobrali a kde by sme bývali...

Kým Zorin muž by mal byť bohatý, múdry, šľachetný a hlavne fešný, mne stačí taký, čo ma miluje a môžem mu dôverovať. A takého mám doma. Dokonca je obetavý, príťažlivý, aj bohatý raz bude. Takže predsa len som nad Zorou zvíťazila.

„Daj sem!“ ozvala sa svokra a uchopila jeden z tvrdých popruhov tašky. „Spolu to budeme mať ľahšie,“

veľavýznamne na mňa pozrela, akoby som s ňou práve uzatvorila výhodný obchod.

Prehltla som slzy a chmatla druhý popruh.

Domov sme kráčali mlčky. Medzi nami sa hompáľala taška a zrazu bola napočudovanie ľahká. Ešte aj krok sme si so svokrou dokonale zladili.

2

Som smiešna, keď zúfalo túžim, aby ma svokra obdivovala, hovorila som si, kým som svižne vykladala nákup z tašky. Gréta sa zatiaľ išla prezliecť. U nej má každá surovina svoje miesto, dala som si záležať, aby bolo všetko tak, ako si želá. Ani malá chybička či odchýlka by neušla Grétinej jasnozrivosti.

„Čo to robíš?“ zatarasila mi cestu k chladničke. Ani som si nevšimla, kedy vpochodovala do kuchyne. Z očí jej sršala nespokojnosť.

Zarazila som sa a zostala som stáť ako socha s otvorenými ústami a balením vajíčok v ruke. Myslela som, že ma pochváli, ocení, aká som šikovná, ale to by nebola Gréta.

Dvihla oči k stropu a zhlboka sa nadýchla. Na sebe mala kvetované domáce šaty s veľkými vreckami na bedrách. Pôsobila v nich staršie. Kvety na látke sa hodili k jej vlasom farby spáleného karamelu. Ani ryšavé, ani plavé, ani hnedé. Nosila ich staromódne začesané dozadu, natupírované a nalakované tak tuho, že pripomínali cyklistickú prilbu. Nikdy som ju nevidela strapatú a tuším ani bez mejkapu. Už od rána bola

upravená ako stepfordská panička. Tepláky boli zakázané, rovnako pohodlné tričká. Pod tlakom jej nesúhlasného pohľadu som sa ich musela vzdať aj ja. Zaoštarala som si podobné šaty ako svokra a pripadáť si v nich ako v obrovskom pestrom vreci.

„Kam si postrkala paradajky s paprikami?“ ozvala sa ostro.

„Tam, kam vždy. Do dolnej zásuvky chladničky,“ blábotala som previnilo. Vajcia mi v rozrušení takmer vyklzli z ruky.

„Maroško chce na večeru lečo. Urobím mu ho. Už sme ho dlho nemali.“

„Vyberiem ich. O nič predsa nejde,“ prešmykla som sa okolo Gréty, aby som vytiahla zeleninu. Suroviny som položila na kuchynskú dosku. „A čo bude jest otec?“ opýtala som sa.

„Akože čo? No lečo!“ potriasla hlavou.

„Nemá rád lečo,“ podotkla som.

„To máš odkiaľ?“ založila si ruky v bok a premerala si ma.

„Ja? Teda... naposledy ho nechcel,“ vykotala som. Pamätala som si, že ho na jazyku miesil, akoby prežúval popol.

„Ale zjedol ho, tak čo!“ vyriekla rázne a vytiahla zo zásuvky malý nožík. Nemalo zmysel škriepiť sa.

„Nechajte, mama, ja ho urobím,“ ponúkla som sa a začala som umývať zeleninu.

Ťapla po batérii a zastavila vodu. „Ešte to tak! Nevieš predsa variť! Choď sa prezliecť, Maroš príde každú chvíľu,“ štuchla do mňa.

Ruky mi ustrnuli pod vodovodom. Bezradne som

prešľapla z nohy na nohu a pustila paradajky do drezu. „Chcela som len pomôcť,“ pípala som.

„Netreba! Už si mi pomohla dosť,“ povedala, ale neznelo to priateľsky, skôr rezervovane.

Utrela som si mokré dlane do nohavíc a bez slova som zamierila do nášho kráľovstva. Maroš naozaj dorazí každú minútu, ale jeho otec pred siedmou domov nepríde. Ani sa mu nečudujem. Radšej bude prežúvať prihriatu večeru ako manželkine podpichovačné reči. Vlastne, čo to hovorím, veď Gréta sa naváza iba do mňa. Ja som trň v jej päte. Chlapov v dome si oprašuje, akoby to boli porcelánové zvieratká v jej súkromnom safari parku.

Prechádzajúc halou som v zrkadle zachytila svoju zamračenú tvár. Mala by som byť predsa spokojná, že nemusím nič robiť, že ma Gréta šanuje a od všetkého odbremeňuje. Tak prečo, dočerta, nie som? Prečo neviem byť vďačná, veď nevďačnými ľuďmi som vždy opovrhovala!

Potichu som zavrela dvere izby. Vládlo v nej šero. Načiahla som sa za vypínačom, ale vtom mi v kabelke zazvonil mobil. Pulz sa mi zrýchlil. Svižne som chňapla po telefóne, ale bolo mi jasné, že Gréte zvonenie neuniklo. Pozrela som na rozsvietený displej. *Mama...* S úľavou som si vydýchla a prijala hovor.

„To som ja,“ ozvala sa.

„Mami, ahoj,“ pozdravila som ju skleslo, i keď som bola rada, že počujem jej hlas. Volala som jej z práce, ale nedovolala som sa. Z domu jej volám málokedy, odtiaľto netelefonujem ani Zore. Nemám tu súkromie a okrem toho netopier naťahuje krk a načúva. Určite aj teraz. Pritlačila som si mobil bližšie k uchu.

„Ako sa máš, dievčatko? Čo Maroško, darí sa mu? Ani sa na nás neprídete pozrieť. To vám vôbec nechýbame?“ spustila matka vyčítavo. „Neozvete sa, neza-
voláte. Naložili sme kapustu, už rozvoniava. Príďte si zobrať na Vianoce. Otec nasušil dubáky, aj z tých vám dáme. Od uja Fera sme včera kúpili päť kilov dobrej domácej klobásy. Tohto roku sa mu vydarila. Je výborná! Musíte prísť. Sadnite s Marošom do auta...“

„Mami, mami, stop,“ pokúšala som sa zastaviť ju.

„A máme pre vás aj med. Lipový, Maroškovi minulý rok veľmi chutil. Veď vieš...“

„Mami, pustíš ma konečne k slovu?“ zhúkla som podráždene a vtisla som sa do kúta, aby som stlmila hlas.

„Čo si taká mrzutá? Stalo sa niečo?“

„Čo by sa malo stať?“

„Len sa pýtam. Hádám nie si tehotná?“

„Nie, nie som tehotná,“ šepla som. Kiež by som bola, zaželala som si túžobne a pozrela som na dvere. Spopod nich sa ku mne šíril odporný cibuľový smrad zmiešaný s vôňou klobásy. Prikročila som k oknu a otvorila ho. Nesmiem ho zabudnúť zavrieť, inak mi Gréta vyčistí žalúdok, že vyhánam teplo.

„Trápi ťa niečo?“

„Vôbec nie! To sa ti len zdá. Som trochu unavená,“ snažila som sa hovoriť živšie a prehnane veselo. Mamke sa i tak nemôžem zdôveriť s problémami dvojgeneračnej domácnosti. Varovala ma, že takéto spolužitie môže byť náročné. Neverila som jej a smiala som sa tomu. „To chceš povedať, že by ste s nami nevydržali? Veď mnohí mladí si život s rodičmi pochvaľujú,“ pod-

pichovala som ju. Žiaľ, vtedy som ešte nevedela, že to nebude môj prípad. A tento fakt mi aj bráni, aby som mamke povedala pravdu.

Dobré rady, ako si stanoviť jasné pravidlá a hranice medzi rodičmi a mladomanželmi, neviem realizovať. Hoci sa Maroš so mnou oženil, nie sme samostatná rodina. Nemôžeme sa svojvoľne rozhodovať, pretože velí Gréta. Maroš s ňou zakaždým musí prebrať náš program, aby sme nenarušili jej plány. Je mi zle už len pri pomyslení, že niekam vyrazíme. Chystáme sa na romantickú večeru – Gréta ide predsa upiecť kačku. Zberáme sa na výlet – kamže kam, veď rátala s tým, že Maroško vytepuje koberce. Pakujeme sa na kúpalisko – len to nie, veď búrka už visí vo vzduchu! Ešte aj keď ideme do kina, Maroš ju informuje kam, na aký film a o koľkej sa vrátíme. Nesmieme meškať ani minútu. Gréta nás vyzerá z okna. Vraj nezaspí a nemá dušu na mieste, kým nie sme doma. Predvídavá mamička nás pravidelne vystríha pred opustenými miestami. Obzvlášť nebezpečné sú túry do hôr. Veď čo ak si Maroško vyvrtne členok? Na verejných miestach máme byť ostražití, lebo dnes sú časy zlé a všeličo sa môže prihodiť. Takže ani na námestí nie sme v bezpečí, Maroš si peňaženku radšej strká za zips nohavíc do rozkroku, aby o ňu neprišiel. Opatrnosti nikdy nie je dosť. Grétina výchova spôsobila, že Maroš od nikoho nevezme ani cukrík. Šofériuje pomaly, tempo chôdze prispôsobuje počasiu, gestá má umiernené a komentáre zdržanlivé.

„Nebudeš chorá? Teraz pred sviatkami by to bolo mrzuté,“ podotkla matka starostlivo.

„Nie, určite nie! Nerob si starosti, mami,“ pookriala som. Potrebovala by som jej objatie, aby som zahнала čierne myšlienky a začala sa tešiť na Vianoce. Aký bude môj zoznam povinností? Veľké upratovanie, pečenie ba i varenie má už svokra premyslené, spísané a rozvrhnuté. So mnou sa pri žiadnom bode nepočíta. Nikto jej nemôže kibicovať ani do vyzdobenia domácnosti. Menej je viac, neplatí. A tak po skrini vykračujú soby, v rohoch sa krčia škriatkovia, snehuliaci a dedo Mráz na saniach, na poličkách sa trblietajú zlaté šišky a na okne je pripravená hviezda, ktorej kábel stačí zasunúť do zástrčky a rozsvieti sa. Adventný veniec, ktorý Gréta sama zhotovila, zaberá celý konferenčný stolík. Túto nedeľu na ňom slávnostne zapálime prvú sviečku.

„Všetko v poriadku?“ opýtala sa matka akosi podozrievavo. Vytušila, že jej niečo tajím? A prečo to robím? Prečo jednoducho nepriznám, že moje predstavy o bývaní s nekompromisnou svokrou boli celkom iné!

„Všetko v pohode,“ odvetila som naoko ľahostajne.

„Kedy teda prídete? Radi by sme vás videli. Nehovor mi, že jeden víkend u nás by vás zabil. Včera nasnežilo. Je tu ako v rozprávke. Ani si nevieš predstaviť, ako by ste nás potešili,“ spustila matka s novou vervou. „Však, Jožko, povedz aj ty niečo...“ obrátila sa na otca. Predstavila som si, ako odtrhol zrak od novín či televízora, ponad rám okuliarov pozrel na matku a horlivo prikývol. „Aj otcovi je smutno,“ pokračovala nenútene. „Však, Jožko...“

Zažmúrila som oči. Obrázok malebnej Liptovskej Tepličky bol ako živý. Čerstvý vzduch a neporušená